

Nu er det jo saa, at Retten sættes kun en Gang om Ugen, nemlig om Mandagen, saa foretages alle Sager deroppe, og det maa gaa i en lynende Fart, for at Tiden overhovedet skal slaa til; der bliver til hver Sags Behandling bogstavelig talt ikke et Minut, og Behandlingen gaar jo kun ud paa at begære Udsættelse eller fremlægge et Indlæg. Det, som nu er Hensigten med den foreslaaede Forandring, er, at man kan sætte Retten paa de forskellige Ugedage, ikke alene om Mandagen, men, hvis det gøres fornødent, paa alle Ugens Dage, og saa skal Retten beklædes af een Dommer. Det, der derved opnaas, skulde saa være, at vedkommende Dommer i Forvejen kunde sætte sig mere ind i en Sag, og at der kunde blive en virkelig Diskussion mellem Dommeren og Sagføreren om, hvorvidt en Anstand var nødvendig eller ej. Derved vil man igen opnaa, formenes det, at Udsættelserne ikke skulde blive saa hyppige, og at Sagerens Behandling skulde fremskynedes. Dette sidste tiltrænges i en ganske overordentlig Grad; det er jo en af de allerværste Mangler ved den nuværende Retspleje i civile Sager, at de trække ud, hvilket aldrig kan forhindres, hvor Proceduren er skriftlig, men der kan naturligvis gøres noget for at formindske denne Ulempe, og et Skridt i denne Retning skulde det altsaa være, at Anstandsbeøgøringen blev prøvet af Dommeren, før den blev bevilget, medens den nu, saa at sige, ganske kritikløst altid bevilges.

At kun 3 Dommere og ikke som nu 5 skulde være tilstrækkelige til at deltage i Behandlingen af en Sag, vil naturligvis ogsaa lette Arbejdet. Arbejdet er nu blevet for meget for Dommerne deroppe, der henstaar for mange Sager, det tager for lang Tid at votere, og Dommerne blive for trætte af deres Voteringsarbejde. Naturligvis kan der være nogen Betænkelighed ved at gaa til at nedsætte Antallet af Dommere fra mindst 5 til mindst 3; men da det er sket i den vedtagne Retsplejelov, og da det ogsaa er kendt i andre Lande, hvor de have den skriftlige Procedure, ligesom Tilfældet nu er herhjemme, saa tror jeg alligevel, at man bør gaa med til denne Forandring. De Fordele, som derved ville opnaas, ere nemlig vistnok større end Ulemperne, og der er jo altid ved de Sager, som paadømmes ved Overretten, Adgang til Appel til Højesteret, hvis Parterne skulde formene, at Dommen ikke var rigtig. Jeg tror, at den Fordel, som vil opnaas derved, blandt andet ogsaa er den, at Dommerne ere mere friske til deres Arbejde; de maa

nødvendigvis blive trætte, naar de skulle sidde og dømme maaske i 3—4 Sager i Træk.

Der indeholdes saa ogsaa enkelte Bestemmelser af mindre væsentlig Betydning. Blandt andet afskaffes noget, der hedder Udenretsstævninger, som ved Overretten kun kunne bruges ved Appel i Politisager, og de bruges ganske overordentlig sjældent, i det sidste Aar vist kun 3 Gange. De ville ikke passe ind i Systemet, thi fremtidig maa Retten bestemme, hvilken Dag Sagen skal falde i Retten, naar det ikke som hidtil kun er en Dag om Ugen, at dette kan finde Sted. — Dernæst foreslaas ogsaa den Forandring ved Gældskommissionen, at Sagen kan paadømmes af en enkelt Dommer, naar dens Genstand ikke overstiger 100 Kr. Grænsen er nu 40 Kr., saa at i Domssager under 40 Kr. dømmer 1 Dommer og i Sager mellem 40 og 200 Kr. dømme 5 Dommere. Grænsen ønskes flyttet til 100 Kr. Nogen Betænkelighed herved kan der ikke være, thi den Lovbestemmelse, som hidtil satte Grænsen, er af 6. August 1824, og der er sikkert siden da sket en saadan Forykkelse af Værdierne, at hvad der svarede til 40 Kr. den Gang, nu kan sættes til en Værdi af 100 Kr.

Efter at denne Indstilling var kommen fra Justitiarius i Overretten, lod jeg den gaa til Justitiarius i Overretten i Viborg og lod forespørge, om en tilsvarende Ændring kunde ønskes der. Fra Viborg Overrets Side ønskes det ogsaa, at man sætter Antallet af Dommere, som skulde deltage i en Sags Behandling, til mindst 3, thi der bør selvfølgelig være Overensstemmelse mellem Voteringen i Landets 2 Overretter paa dette Punkt. Derimod er der ingen Grund til for Viborgs Vedkommende at tage den Bestemmelse med, at Retten kan sættes udenfor Mandagen, lige saa lidt som der er Grund til at vedtage Bestemmelsen om, at der ikke skal være 3 Dommere til Stede, naar Retten sættes, thi det kan meget let lade sig gøre i Viborg at have 3 Dommere til Stede. For Kriminal- og Politiretten foreslaas den aldeles tilsvarende Forandring som ved Viborg Overret, at det er tilstrækkeligt, at 3 Dommere deltage i Paakendelsen af en Domssag.

Denne Lovs Gennemførelse skulde ogsaa have den Betydning, at den skulde lette Gennemførelsen af Retsreformen, naar den skal træde i Kraft. Hvis vi ikke faa en saadan Lov, kan det befrygtes, at mange Sager ved Overretten, som ere behandlede efter den nu gældende Retspleje, maa blive henstaaende upaakendte, hvilket i betydelig